

2002
Mrs

MAALE

Emadepäeva
nööbifilid

Käokell Imepall

Sinine
esmaspäev

Teeme
kiikhobuse

ISSN 0134-2266

9 770134 226003

12. mail ON EMADEPÄEV

HOOLIB JA ARMASTAB

Minu ema on hea ja tasase iseloomuga. Ta on lahke. Mulle on ema nagu sõbranna. Saan temaga kõigest rääkida ega pea kunagi kartma. Mul pole ema ees saladusi. Kui ta on mind ära kuulanud, siis õpetab ja annab nõu. Me ei tülitse kodus kunagi ja see meeldib mulle. Vahel küll ema noomib mind, aga ma tean, et ta hoolib minust ja armastab mind väga.

Mari-Liis Toomasson
Põlva Keskkool, III kl

MINU EMME

Minu emme on väga hea. Talle väga meeldivad lapsed ja tähtsal kohal on tema jaoks perekond. Minust hoolib ta väga. Vahepeal tunnistab ta ise, et on mind liiga ära hellitanud. Eriti just siis, kui ma ei viitsi riideid kappi panna või enda järelt mänguasju ära koristada. Mulle meeldib emmega koos aega veeta. Mängime lauamänge, loeme, käime väljas jalutamas, jalgratastega sõitmas, suusatamas, ujumas ja sõpradel külas. Algul emmele ei meeldinud siin mägises Eestis rattaga sõita ja suusatada, aga ta tegi seda kaasa oma pere pärast. Nii ta harjutas ennast mägedega ja nüüd ta juba peaaegu naudib seda. Mul on hea meel, et emme arvestab meiega ja viitsib sportlikult aega veeta. Tegelikult on emme minuga range ka. Talle ei meeldi, kui ma venna kallal õiendan ja targutan. Kodurahu on emmele väga tähtis ja üldse ei luba ta kellelegi liiga teha, isegi sõnadega mitte. Minu emme on just selline nagu emme olema peab.

Fredi Adamson
Põlva Keskkool, III kl

Karl Purlau 5a.

KRISTERI EMA

Krister Lõhelaid 7a.

Liisa Hallika 6a.

KÕIGIL EMMED
ON JU HEAD

Minu ema täitsa hea,
seda hästi meeles pean.
Kui on tarvis, appi tõttab,
vahel veelgi sülle võtab.

Kogu aeg tal palju teha,
värin käib mul üle keha.
Kuidas jõuab ta nii palju,
ise kindel nagu kalju?

Kui ta vahel ära väsis,
siis on tarvis töökaid käsi.
Aitan teda meeleldi,
ega vend ei keeldugi.

See on minu ema hea,
kes siis seda küll ei tea!
Kõigil emmed on ju head,
eks ta olema nii peab.

Arbo Unt
Põlva Keskkool, III kl

SÄRAB NAGU PÄIKE

Minu ema – vahva, hea,
soenguks ilus poisipea.
Ta on koolis õpetaja,
magistriõppe lõpetaja.

Emma autot juhib mul,
siis, kui vaja sõita tal.
Aina särab nagu päike,
ise kasvult üpris väike.

Karl Mihkel Feldschmidt
Põlva Keskkool, III kl

Emadepäeva nõobililled

HELVI JÜRISSE

Illustreerinud PIRET MILDEBERG

Emadepäev läheneb. Laane ja Tiiu arutasid, mida sel puhul emale kinkida. "Tead, lille on lihtne kinkida, korjad oma taskuraha kroonid kokku ja ongi lill käes," mõtiskles Laane.

"Aga mõtleme midagi muud välja," pani Tiiu ette.

"No mis asja, no mis asja?" pobises Laane.

"Tead," hõiskas Tiiu, "teeme emadele nõobililled, noh, nõopidest. Minu emal on põnev nõobikarp, ma vahel sobran seal. Sinu emal on kindlasti ka. Sealt valime kõige ilusamad nõobid, õmbleme papi külge ja teeme niiviisi lilled."

Laane oli kohe nõus ja Tiiu lippas koju oma ema nõobikarpi tooma. Laane leidis vahepeal sobivad papitükid ja ajas niidid nõelte järele.

Tüdrukud kallasisid oma nõobikarbid tühjaks – oh, mis iludusi seal leidis!

"Mina teen oma lille prossi moodi," ütles Laane ja hakkas valgetest pärlnõopidest papile ringi õmblema.

"Aga mina teen pikliku prossilille, kummassegi otsa panen kaks punast ümmargust nõopi," ütles Tiiu.

Laane kujundas oma prossilille valgetest, sinistest ja roosadest nõopidest. Aga mida keskele panna?

"Kuule, Tiiu, vaheta oma suur pärl ükskõik millega minu nõopide hulgast. Ma tahan selle pärl keskele panna, see on justkui armastus," ütles Laane.

Tiiu uuris Laane nõope ja valis sealt kunagi Laane vana-ema kurgualust ehtinud kristallist lehvimoodi nõobi. See sobis suurepäraselt tema pikliku prossilille keskele.

"See on märgiks, et ma tahan korralik lipsuga laps olla," ütles ta.

Nad lõikasid oma nõobililled papist välja. Laane oma oli nagu kuninglik aumärk, Tiiu oma meenutas miljonäriproua prossi.

"Aga kuidas emad neid kandma hakkavad?" huvitus Tiiu. "Väga lihtne. Paneme kaks klepsulinti tagumisele küljele kleps väljapoole ja tõmbame need ühe lindiga papi külge.

Emadepäeva hommikul ütlesid emad oh ja ah, Laane ema kleepis oma "auraha" musta džempri külge. Tiiu ema leidis lilleprossile sobiva koha oma kostüümi revääril. Ja mõlema emad leidsid, et see oli eriti armas emadepäev.

Käokell

PRIIT AIMLA

Ema kuulis telefonist reklaami, et nädal aega järjest on Eesti Telefon väga lahke ja laseb Šveitsi helistada üsna odava hinnaga. Ja ta ütles isale: "Oh kui kahju, et meil seal ühtegi tuttavat ei ela, muidu helistaks ja küsiks, kuidas neil läheb ja kas ilmad on ilusad. Sest sel nädalal on Šveitsi helistamine tohutult odav!" Isa pani pea viltu ja küsis vastu: "Kui meil seal tuttavaid ei ole, miks me ei võiks helistada mõnele võõrale? Valime mõne sealse numbri ja räägime sedasama juttu."

Emma turtsatas ja raputas pead: "See nüüd küll ei lähe. Ütleme näiteks, et tere, proua Schmidt, me loodame, et teil läheb hästi, aga öelge, palun, kuidas seal ilmad on? Ja siis vastab proua pahaselt, et ilma näete ometi televiisori ilmateatest kah!"

Isa vaidles vastu: "Me vastame neile, et iga inimese arvamus on tähtis, ja kuna Eurovisiooni lauluvõistlus toimub tänavu meie pealinnas, siis tahame kõigile näidata, et eestlane tunneb muret kogu Euroopa käekäigu ja heaolu pärast."

Nii oleksid ema ja isa seda asja arutanud veel kaua aega, aga nüüd tuli tütar Laura välja oma ideega.

"Ema ja isa," lausus ta leebelt, "kuni te siin arutate, lõpeb Eesti Telefoni sooduspakkumine ära. Lennake parem ise sinna ja me helistame teile igal õhtul. Karl-Erik on juba viie aastane, küllap ma temaga hakkama saan."

Järgmisel päeval läksid ema ja isa Šveitsi. Üks lennufirma tegi just odava pakkumise, mis neile hästi sobis. Laura helistas vanematele igal õhtul ja teatas, et Eestimaa märts on ikka kole ja lõrtsine ning puhaku seal mõnuga ja lastest rahu.

Reisilt tõid vanemad kaasa Šveitsi kommi ja käoga kella. Mis on kommid, seda teab igaüks, aga käokelli Eestis ei tehta. Käokell on niisugune seinakell, millest igal täistunnil hüppab kägu välja ja kukub nii mitu korda, kui kell just parajasti on, ja poole ajal laulab üks kord. Aga selleks tuleb kellapomme õhtul ja hommikul üles tõmmata: üks pomm paneb osutid tööle, teine käivitab käo. Laura tegi seda elutoas nii enne kui pärast magamist.

Päevad läbi olid Laura pärast kooli ja Karl-Erik pärast lasteaeda aina elutoas, kus nautisid käolaulu, väljamaa kommi ja telekast multikaid. Aga ühel reedel tekkis pahandus. Laura oli koolis "3" saanud, kuna multikad ei jätnud aega õppimiseks, ja Karl-Erik polnud lasteaias söönud, sest ta kõht valutab kommidest. Ema ja isa määrasid kurjal näol karistuse: ehkki homme on laupäev, ei saa lapsed üle elutoa läve enne, kui kägu on 12 korda kukkunud. Nii jõuab Laura hommikul oma koolitükid

ära teha ja Karl-Erik kõhu putru täis süüa. Vanemad ise sõitsid varavalges paariks päevaks suusatama – kuhugi, kus Eestimaal veel aprilliski lund oli.

Hommikul kell kaheksa raputas vend õe ärkvele ja küsis: "Kas laulis 12 korda?" Laura ohkas sügavalt ja ütles vennale kurvalt: "Tead sa, Karlikene, kägu ei kuku täna mitte ühtegi korda. Tavaliselt olen ju mina pomme üles tirinud, emal ja isal läks see täitsa meelest. Kui me tahame sõna kuulata, siis peame telekatoast eemal olema, kuni ema ja isa koju tulevad."

"Siis on hea, et ma Šveitsi komme teise tuppa kah peitsin," arvas Karl-Erik. Ohkas siis eriti sügavalt ja küsis: "Aga kui me ei taha sõna kuulata?"

"Tead sa, mis siis on?" kostis õde. "Siis hakkavad kõik asjad halvasti minema. Niikaua, kui oled laps, peab elama vanemate ja targemate inimeste seaduste järgi, muidu kisud end ikka tüli ja pahanduste sisse." "Ja nüüd peame kannatama – sellepärast, et kellapomme pole üles tiritud?"

"Ei pea kannatama," sõnas Laura pärast väikest järelemõtlemist. "Me tohime endal olemise põnevaks teha kavalusega. Saad aru? Teeme midagi niisugust, mida pole keelatud, aga mis on huvitav!" Ja nad läksid õue, maja taha.

Ka pühapäeval panid nad end soojalt riidesse ja jalutasid metsasalus. Seal ema ja isa nendega õhtul vastakuti sattusidki.

"Vaesed lapsed, kas ootasite meid nii väga, et hakkasite vastu tulema?!" hüüdis ema nutuselt.

"Me ootame aprilli lõppu," vastas Laura laulvalt. "Looduslooõpik ütleb, et esimesed käod jõuavad Aafrikast Eestisse tagasi aprilli lõpus. Mõni neist võib ju ka järjest kaksteist korda kukkuda...?"

SININE ESMASPÄEV

AINO
PERVIK

Illustreerinud HENNO KÄO

Kõik algas sellest, et esmaspäeva hommikul sadas koledasti vihma. Siis hakkas veel tulema taevast alla rasket rahet. Olukord igasugustel autoteedel muutus väljakannatamatuks.

Ühes kohas lipsas värava alt välja maanteele pisike kass. Kassile tormas järele väike tüdruk. Parajasti lähenes mööda teed hiigelsuur ja väga unine konteinerauto. Konteinerauto tuli Prantsusmaalt ja oli üleni täis magusaid viinamarju ja õunu. Ta oli mitu ööd ja päeva sõidus

olnud ja kogu see aeg oli ta magamata. Juhid magasid küll kordamööda, jõid termosest kohvi ja olid kogu aeg reipad, kuid auto pidi vahetpidamata muudkui edasi kihutama, et viinamarjad jõuaksid õigeks ajaks kohale ega läheks tee peal rikki.

Ja nüüd hakkas sadama veel vihma ja rahet. Mis siis imestada, et konteinerauto kassikest ja tüdrukut nähes pidurdas nii pahasti, et paiskus põigiti üle kogu maantee. Ta oli nõnda pikk ja lai, et pani kinni mõlemad teepooled. Ei pääsenud temast keegi mööda, ei edasi ega tagasi. Ja sellest polnud veel küllalt. Mõlemalt poolt lähenesid rasked autod, ühelt poolt kallur kruusakoomaga, teiselt poolt inimesi täis buss, kes kippus vihma ja rahe tõttu hiljaks jääma ja oli seepärast kole närviline.

Ja oligi õnnetus käes.

Kallur ja buss katsusid kumbki omal teepoolel konteinerautost mööda sõita, kuid muidugi libisesid nad mõlemad kraavi. Tee oli nüüd täiesti kinni. Esmaspäeva hommikul oli aga liiklus väga tihe, sest kõik need, kes nädalalõpuks ära olid sõitnud, läksid nüüd tagasi ja kiirustasid koledal kombel, et õigeks ajaks tööle jõuda. Kõik nägid vihma ja rahe käes hirmus pahasti ja märkasid seetõttu alles viimasel hetkel, et ees sõitev auto ei sõidagi, vaid on ninapidi eelmises autos kinni. Ja tormasid muidugi kohe ka ise eessõitjasse raski! sisse. Nii juhtus kilomeetrite kaupa, peaaegu Pärnust Tallinna välja.

Teel oli ka kollane autopõrnikas oma perenaisega. Perenaine oli pühapäeva õhtul Pärnus sõbranna sünnipäeval ja hakkas esmaspäeva hommikul varakult tagasi sõitma. Nagu teisedki juhid maanteel, oli ka tema pärast rõõmsat nädalalõppu unine ja väsinud.

Korraga märkas autopõrnikas, et kõrvalrada on täiesti tühjaks jäänud. Autopõrnikas aimas halba.

"Pane tähele!" hüüdis ta perenaisele.

Nad olid parajasti just mäe otsa jõudnud. Mõlemad nägid seepärast hästi, mismoodi eespool autod üksteisele sisse sõidavad.

"Issand!" hüüdis perenaine ja läks paanikasse. Kohe pidi avariikett nendeni jõudma. Samas

märkas autopõrnikas väikest külavaheteed, mis parajasti just otse nende nina ees suurelt teelt ära keeras. Muidugi sõitis autopõrnikas kohe sinna sisse. Ta sõitis natuke maad veel edasi, et teha tagant tulijale ruumi. Paraku ei märganud nende taga sõitnud auto sajus midagi, hoopis lisas rõõmsalt gaasi ja kihutas ees olevale autole uljalt otsa. Avariiahel läks üha edasi.

Autopõrnika perenaine helistas kohe mobiiltelefoniga toimetusse ja teatas, et ta jääb tööle hiljaks.

"Avarii!" hõikas peatoimetaja õnnelikult. "Just seda on meil vaja! Inimestel oligi juba igav lehte lugeda, sest viimasel ajal ei ole midagi juhtunud."

Peatoimetaja ütles, et autoperenaine läheks räägiks inimestega, teeks pilte ja uuriks, milles asi ja et kas keegi on ka viga saanud. See lugu peab kindlasti homsesse lehte jõudma. Peatoimetaja lubas kasvõi ise helikopteriga sellele järele tulla.

"Lausa õnn, et sa sinna juhtusid!" hüüdis peatoimetaja. Ta isegi ei küsinud, kas autopõrnikaga on kõik korras või on temagi viga saanud.

Autopõrnika perenaine võttis vihmavarju, fotoaparaadi ning märkmiku, ohkas ja läks välja vihma kätte. Tema töö oli selline, kollase autopõrnika perenaine oli ajakirjanik.

Autopõrnikas kõssitas porilombis ja ootas oma perenaist. Autopõrnika elu oli jälle selline, tema oli ajakirjaniku auto.

Autoperenaine sai teada, et inimohvraid ei olnud. Küll oli seal aga hunnikute kaupa katkisi autosid ja hirmus palju pahandust, sest tee oli põhjalikult kinni sõidetud.

"Õnnelik õnnetus!" ütles perenaine peatoimetajale helistades. "Ükski inimene ei ole viga saanud. Isegi kassipoeg, kes avarii põhjustas, on terve ja reibas. Ma tegin kiisust mitu armsat pilti."

"Kus ta siis õnnelik õnnetus on," mõtles autopõrnikas solvunult. "Nii palju autosid on romuks sõidetud! Autode kannatused pole nende silmis midagi, peaasi, et ise ei saa kriimustada."

IMEPALL

JAAN
RANNAP

"Oh!" ohkas Valdemar. "Uh! Oh! Ups!" Vau, kõik oli tundunud nii tõeline! Tal oli spordisaali higitõhn veel praegugi ninas. Üksteise järgi olid tema neli viset korvi sopsatanud, kaks neist koguni kolme punkti joone tagant.

Miks pidi unenägu nii erinev olema karmist tõelisusest. Tegelikult oli eelmise päeva põnevusmängus, Illa korvpallipoisid Illb omade vastu, nende treener, VII klassi Pikk-Paul ta terveks mänguks varumeeste pingile jätnud. Kõik seepärast, et eelmise päeva harjutustunnis oli pall tal viis korda sõrmede vahelt pudenud ja kuus korda järjest korvist mööda läinud.

"See oli palli süü," pomises Valdemar. "Pall oli justkui nõiutud, oli jah!"

"Miks sa siis mind harjutusele ei võtnud," kuulis ta äkki piiksuvat häält. "Mina oleksin ehk mõne korra olnud nõus korvirõngast läbi minema."

Hääl tuli toanurgast tooli alt. Valdemar pidi silmi hõõruma, et nähtud uskuma jääda. Tema sünnipäevakingiks saadud korvpalli kumeralt küljelt vaatasid vastu silmad ja suu. Pallil oli ees nägu mis nägu.

"No see oleks küll imelik lugu, kui pall ise otsustab, kas korvi minna või mitte," ei mõistnud jahmunud Valdemar muud öelda.

Toolil all itsitati.

"Kas ilmas on vähe imelikku?"

Midagi polnud parata, kui juba

korvpall räägib, tuli tunnistada, et tõesti mitte. Imelikke asju tuli igal sammul ette.

"Hea siis küll," ütles Valdemar, "Ma võtan su järgmisse trenni kaasa. Eks siis näeme, kas mõistad iga kell rõngast läbi lennata."

"Pea,pea!" pistis pall piuksuma. "Nii see nüüd ka ei lähe! Tasuta ei saa siin ilmas midagi. Kui sa tahad, et ma sind aitaksin, pead enne mind aitama. Teene teene vastu."

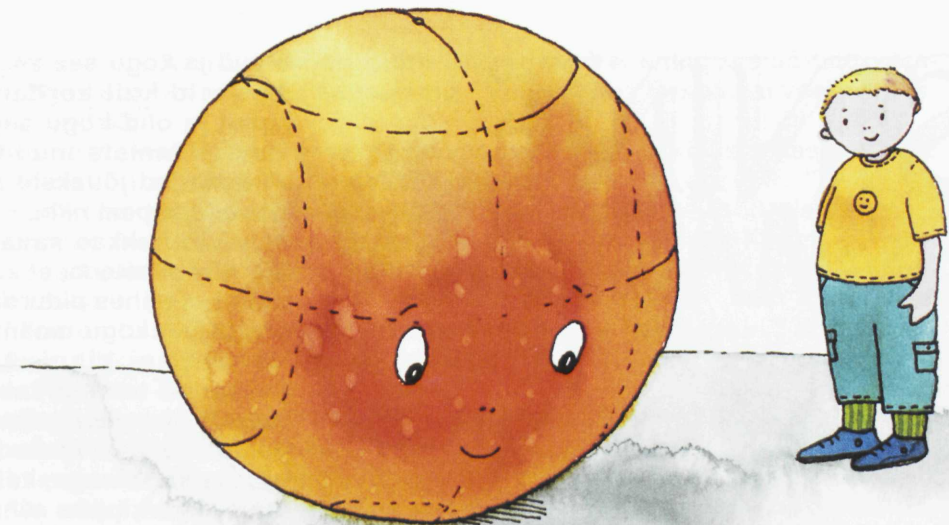
"Ohoh!" imestas Valdemar end voodis istuli. "Ei tea, kuidas mina sind aidata saan? Kas pumpan õhku juurde?"

"Õhku on mul küllalt, aga igavus tapab. Mitu kuud juba lesin siin tooli all. Vii mind õue. Ma tahan hüpata, ma tahan lennata. Toolialune ei ole palli koht."

Segaseks läinud, mõtles Valdemar haigutades, aga ütles seda ei hakanud. "Eks hommikul vaatame," mõmises Valdemar ja tõmbas teki üle pea.

Imelik küll, hommikul oli tal see lubadus meeles. Laupäevane päev, kooli polnud vaja minna. Valdemar võttis palli kaenlasse ja läks õue.

"Noh, hüppa nüüd," ütles ta pallile ja triblas enda üle muiates majadevahelisele mänguväljakule. Põrgata üks pall võib, aga et ta rääkida saaks...No see õine lugu...muidugiteada oli kõik unenägu. Kuid järgmisel hetkel kadus võimalus niimoodi mõelda. Ta ees hüplevale pallile olid jälle suu ja

silmad tekkinud, ning piuksuv hääl kamandas:

"Tee mulle vahepeal õhulendu ka!"

"Õhulendu, õhulendu..." torises Valdemar. "Hakka õhupalliks, siis saad kasvõi pilve peale lennata." Või õhulendu! Mis mõtet oli palli niisama õhku loopida. Mänguväljaku ühes otsas oli korvpallirõngas postide otsas. Ta saatis palli kõrge kaarega selle poole teele.

Enam Valdemar palli nurka tooli alla ei pannud. Pall, kes endale mõistab suu ja silmad kasvatada, oli rohkemat väärt. Mine tea, võib-olla suudab ta tõesti, kui neil sõbralikud suhted tekivad, tema, Valdemari käest lendu lastult alati lupsti korvi hüpata.

Valdemar tõstis palli toolile ja otsustas küsida:

"Kuule, nüüd said hüpata ja lennata. Kas supsad homme, kui su kooli kaasa võtan, alati korvi?"

Ennää, pallile tuli jälle nägu ette.

"Ole ikka," piuksus pall. "Sa olid mu mitmeks kuuks tooli alla unustanud. Nüüd pead vähemalt kuu aega iga päev minuga mängima,

alles pärast seda hakka midagi vastu tahtma."

Mismoodi sa, hing, palliga mängid, porises Valdemar mõttes. Kabet ta ei mõista, kaarte ei tunne. Mis parata, tuli teda hüpitada ja lennutada.

Päevad läksid. Järjest harvemini märkas Valdemar, et pallile tuleb nägu ette. Ta ei hoolinud sellest. Tema peab kokkuleppest kinni.

Ega seda ei olnudki raske teha. Valdemarile oli päris meeldima hakanud hommikul tund aega varem tõusta, et pall oma hüpped ja õhulennud kätte saaks.

Siis oli kuu aega möödas. Kooli minnes oli Valdemari pall kaenla all.

"Noh," koputas ta sõrmelukiga vetruvale pallikestale. "Mina olen oma lubaduse täitnud, nüüd on sinu kord. Täna algab korvpalliturniir. Arvi jäi mumpsu, Pikk-Paul lubas mind meeskonda võtta. Vaata, et sa siis mul ikka korvi lendad."

Tramm kolises mööda, aga Valdemar arvas siiski kuulvat nõusolevat piuksatust.

Võimlas võistluspalli ümbervahtamine enda oma vastu oli käkitegu. Väliselt olid need ju ühte nägu. Valdemari omal oli ainult V täht selle paiga lähedal, kust õhku juurde pumbati.

Ja siis olid jälle üle hulga aja kaks kanget rivaali väljakul – Illa ja Illb.

"Õpilased!" ütles Valdemari klassijuhataja. "Täna on erakordne päev. Meie klassidevahelise korvpalliturniiri palli viskab mängu kooli endine õpilane, Euroopa meister!"

Kõrvulukustava aplausi saatel tuli platsi keskele pikk hallipäine mees, kes naeratas nii kaaskiskuvalt, et kõigil läksid ka näod naerule. Kõigil, kõigil peale Valdemari. Mehe käes oleval pallil ei olnud V tähte nupukoha juures. See ei olnud Valdemari pall. Keegi oli pallid ümber vahetanud. No muidugi. Valdemar nägi oma palli klassijussi süles. Aga enam ei olnud aega kurvastamiseks. Pall oli õhus ja pörkas lahtihüppajate sõrmeotstelt otse Valdemari ette.

Põn-põn-põn pörgatas Valdemar palli, ja kui seda taheti ära lüüa, viis palli selja tagant teise kätte alla. Kas ta hommikuti oli oma palliga vähe niimoodi teinud! Siis läksid teda ründavate vastaste jalad sassi ja tee korvile oli vaba.

"Oleks see minu pall, peaks ta nüüd oma lubadust pidama," jõudis Valdemar mõelda, siis sahis korvivõrk.

"Võimas, Valts! Äge, Valts!" pistisid klassikaaslased seina ääres lõugama.

Valdemar heitis pilgu oma palli poole. Võta või jäta, sel oli ilmselgelt jälle nägu ees. Pall klassijussi süles muheles.

Silmapaistev TEGELANE

IRA LEMBER

Gert oli sel päeval koolis tähelepanu keskpunktis. Ja polnud ka ime, tal oli käsi paelaga kaelas. "Mis juhtus?" päriti ja koguneti Gerti ümber.

"Kukkusin rulaga."

"Katkisega või?"

"Päris totakas! Kas sa siis ei tea, et mul on tuttuus rula."

"Ei oska siis sõita või?"

"Muidugi oskan, aga üks totakas viskas mu tee peale pudeli ja ma ei saanud kimamise pealt pidama ning keerasin kummuli," rääkis silmapaistev tegelane, kohendades seejuures paela kaela ümber, mis veidi soonima kippus.

"Kole lugu," arvasid üks ja teine. Ja Gert pidi uutele uudistajatele uuesti oma õnnetut lugu jutustama.

Ainult ta parim sõber Anto ei võtnud keskustelust osa.

Ka õpetaja küsis Gertilt, mis temaga juhtus. Aga enne, kui Gert seletada jõudis, hüüdis klass juba kooris: "Kukkus oma tuttuue rulaga!"

"Kas murdsid kaeluu?" küsis õpetaja murelikult.

"Ei," raputas Gert hoogsalt pead, "aga haiget sain küll koledal kombel."

"Kas sa traumapunktis ikka käisid?"

"Ei, ema pani ise rohtu peale."

"Ole siis oma käega ettevaatlik!" hoiatas õpetaja, ja et poisi kätt mitte vaevata, jättis ta ainsana tahvli juurde kutsumata.

See oli ainuke asi, mis veidi tumestas silmapaistvat poisi silmapaistvat päeva.

Kui tunnid läbi, tuli garderoobis sõber Anto Gerti juurde ja jälgis, kuis too paela kaelast ära võttis ning käe vabalt jope varrukasse pistis. Lõpuks ei saanud ta siiski küsimata jätta:

"Miks sa käe kaela sidusid, kui eile ju põlve marmaskile kukkusid?"

"Põlve ei näe ju keegi," vaatas silmapaistev poiss sõbrale imestunult otsa. Nii iseenesestmõistetavat asja küsida!

Illustreerinud ANU KALM

AIN VÄÄT
Kevademärgid

TIHANE KASELADVAS
KEVADET KUULUTAB.
EMA PESEB AKNAID,
TUBASID TUULUTAB.

TIHANE KASELADVAS
TRILLERDAB, EHITAB PESA.
EMA ASKELDAB KÖÖGIS,
TÖÖLT KOJU OOTAB ISA.

AIN VÄÄT
Rähni uus telefon

RÄHN LENDAB TELEFONIPOSTI OTSA
JA HELISTAB, ET KUULDA ÜLE METSA.

PLEKIST MÜTS POSTI OTSAS ON
RÄHNI UUS TELEFON.

AIN VÄÄT
**Kalamees kuival,
kala vees**

KALDAL KALAMEES.
KALAMEES KUIVAL.
MAA JALGE ALL TÕESTI ON KUIV TAL.

EI NÄKKA MITTE
ÜKS AHVEN, EI SÄRG.
EES ON KOJUMINEKU JÄRG.

Illustreerinud TIINA REINSALU

VENNO LOOSAAR
Lammas

KISS-KISS-KISS-KISS
TIP-TIP-TIP-TIP
VISSI-VISSI-VISSI
KULU-KULU-KULU
POSSA-POSSA-POSSA
UTE-UTE-UTEKE –
NÄE, TULEBKI!

ANDRUS NORAK

Taevaskojas

HÜÜAN – VASTU KAJAB,
SEGADUSSE AJAB.
MINA HÜÜAN OMA NIME,
ÜSNA VARSTI, ENNÄE IMET,
KEEGI HÜÜAB MIND,
HÜÜAB MINU NIME.

KAJA ON NII PÕNEV –
SINU HÜÜD JA KÕNE
KAUGELT VASTU KAJAB,
SEGADUSSE AJAB.

ON ÜKS TÜDRUK, NIMEKS KAJA
TEMA VASTU KÜLL EI KAJA,
TEMA LIHTSALT JUTTU AJAB.

PÕNEVAD ON KAJA LOOD,
NEED EI OLE KAJALOOD.
LOOD SEE AITAB PÜÜDA KALA,
ET SAAKS KALA SÜÜA KAJA.

VENNO LOOSAAR
Konn

KONNA TUTVUSTADA PROOVIN:
SILMAD TAL KUI EHTSAD PLOOMID,
NAHK ON SILE, LIMANE,
MÕNI KONN ON EMANE.

KEVADEL NAD KOBARAS
ÜKSTEIST RÕÖMSALT KOBAVAD.
MÕÖDUB MÕNI NÄDAL AGA
KONNAL JUBA POJAD TAGA.

AEGA LÄHEB VEIDI VEEL
JUBA SELGE EMAKEEL –
OJA KALDAL, PEPUD KOOS,
KROOKSUVAJAD NAD PILLIROOS.

HELJO MÄND
Sünnipäevalaul

SÜNNIPÄEV ON RIINUL,
SÜNNIPÄEV ON TRIINUL,
SÜNNIPÄEV ON KALLEL,
SÜNNIPÄEV ON PALLEL,
PAULIL, SAULIL, SAMUELIL,
RITAL, BRITAL, KAIE-HELIL.
SÜNNIPÄEVI ÜLELIIA
POLE PIIAL, POLE TIIAL.
EGA VÄHEVÕITU OLE
RISTOL, KRISTOL, ELEL, OLEL.
KÕIKIDELE PARASJAGU
RÕÖMSAID SÜNNIPÄEVI JAGUB.
IGA LAPSE LAUAL KRINGEL,
IGAL LAPSEL KAITSEINGEL,
KES EI SÖÖ KÜLL KRINGLIT
EGA KINKE KINGI.
TEMA TÖÖ ON KAITSTA
SADU LAPSEPÕNNE,
ET NEED SAAKSID MAITSTA
SÜNNIPÄEVAÕNNE.

HELJO MÄND
Hirmutamislaul

EI SAA NÖÖPI KINNI RAHEL,
NÖÖP KAOB KOHE NÄPU VAHELT.
NÖÖP ON VÄIKE, LIBE,
LAPSE MEEL ON KIBE.
TA JU POLE ÄPU,
MIKS KAOB NÖÖP SIIS NÄPUST,
TALLE VASTU PUNNIB,
LAPSE KURJAKS SUNNIB.
RAHEL PUSIB, PUSIB,
IGA SÕRM ON USIN.
AGA VÕTA NÄPUST,
NÖÖP KAOB IKKA NÄPUST!
RAHEL KURI - PAHUR,
KÄRATAB KUI KAHUR:
MINU HÄÄL TEEB PAUKU
HIRMUTAN SIND AUKU.

VENNO LOOSAAR
Keegi muu

VOODIPERES TÕUSIS TÜLI,
KELL VÕIS OLLA JUBA KUUS.
PERE KÕIGE VÄIKSEM LÜLI
TAHTIS OLLA KEEGI MUU:

EI PADI OLLA TAHA MINA,
PAREM HOOPIS TEKK VÕI LINA.
PAREM TEKIKOTT VÕI PÜÜR,
PAREM KASVÕI HIINA MÜÜR,
PAREM MADRATS, PAREM VOODI,
MIKS MIND PADJAKS ILMA LOODI?

KÕIGILE MA NÕME NÄIN,
PADJANÄOGA RINGI KÄIN.

MILVI PANGA

KUI ME PIIMA KURNAME

KUI ME PIIMA KURNAME
EKS VAHUMÜTS JÄÄ KURNALE.
KAUA SIIS EI PASSI ME,
KÕIK SEE HEA SAAB KASSILE.

KUI ME MUNE VÄRVIME
KA TAINAS KERKIB PÄRMINE.
LAUPÄEV LÖHNAB OMASOODU
KALJA, KASEVIHA MOODU.

KUI ME VÄGA LÄRMAME,
SIIS ISE ÄRA ARVAME,
ET VARSTI TÕUSEB PIKSEPILV
JA SELLEST VETTIB HEINAILM.

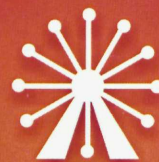

MILVI PANGA

PIIRDEAED

OH PIIRDEAED, OH PIIRDEAED,
TAST ÜLE KURBI KOERI KAEB,
TAST LÄBI RÕMSAID KASSE POEB.

JALGVÄRAV ON JA TOLLE KRIIKS
KA KUTSUD LASEB VAHEL PRIIKS.

rocca al mare
TIVOLI
www.tivoli.ee

OOTAME TEID

TÖÖPÄEVADEL 12.00 - 20.00
PUHKEPÄEVADEL 11.00 - 20.00

TALLINN, Paldiski MNT 100

HANSAPANGA KAARTIDE
JA SÄÄSTUKAARDI
OMANIKELE SOODUSTUSED

PÄEVAPILETID 165.-
JA 110.- KROONI

**20 ATRAKTSIOONI JA KARUSSELLI,
LIGI 70 MÄNGUAUTOMAATI JA VÕISTLUSMÄNGU,
LUGEMATUL HULGAL AUHINDU JA ESINEJAJD.**

SEL HOOAJAL ON TIVOLISSE TASUTA SISSEPÄÄS!!!!

POSTIMEES

ROCCA
AL MARE
KAUBANDUSKESKUSE AS

uno.ee
1 kõige jaoks

expert

1143

RAADIO
eeva
TALLINN 89.3 MHz

SOOV
ERAKOOLITUS
15159

HEA LAPS

EXCLUSIVE
DESIGN

LILII REMMEL

Kummaline üllatus

"Tead, Timm, mul on sulle üllatus," lausub ema, kui Timm kodus oma seljakotti lahti pakib. Timm oli paar päeva maal mamma juures. Paar päeva on just niisugune aeg, et kõige sõbramad mänguasjad tuleb kaasa võtta. Alguses kodust maale ja pärast maalt koju.

"Ohoo! Üllatus!" hüüab Timm, paneb rallika pörandale, jätab koti sinnapaika ja on ema juures.

"Tahaks kohe üllatust saada!" hõõrub ta end ema vastu.

Emä naerab: "Kuule, Timm, sul on mamma valge kassi kombes tulnud. Tema hõõrub ka vastu külge, kui midagi tahab. Tee oma sel-

jakott tühjaks ja pane kappi, siis vaatame üllatust!"

Timmil on karu, millel lukk ja traksid selja peal. Aga reisile minnes muutub karu seljakotiks. Teed luku lahti ja paned kogu vajamineva kraami karu kõhtu hoiule. Siis vinnad karu traksid selga ja muudkui reisis. Vat niisugune kaval lugu.

Timm paneb seljakoti kohe kappi. Mis tast tühjendada, kui seal sees mänguasjad on. Nagunii tuleb need samasse kappi panna. Timmi mänguasjade kappi.

"Noh, kus siis üllatus on?" sikutab Timm ema kleiti.

"Nii ruttu sa küll oma kotti tühjaks ei teinud!" lausub ema.

"Karu ei taha tühja kõhuga magada," vastab Timm. "Tal peab kõht täis olema. Muidu hakkab vinguma."

"Ega sa sinna kõhtu mõnda õuna ei jätnud?" pärib ema. "Õun võib pahaks minna."

"Ei. Ainult mänguasjad. Õunad on sinu kotis," teatab Timm. "Aga vaatame siis ükskord juba, mis üllatuseks on."

Emä läheb kavala näoga teise tuppa. Timm tema kannul juurdleb, kas ta saab üllatuseks või mõne mänguasja või uue raamatu. Aga emä tõstab draakonipuu kummutilt diivani-lauale.

Kummaline üllatus, arvab Timm. Draakonipuu on alati kummutil seisnud. Mida üllatavat selles on?

"Tule siia," kutsub emä ja kummardub lillepoti kohale. Timm küünitab vaatama. Ja siis ta näeb!

Draakonipuu all on kaks väikest taimenäpsu. Nende varred on peenikesed nagu niit ja nad on umbes Timmi sõrme pikkused. Kumbagi varre otsas on kaks lehekest. Nad on vahvalt rohelised ja läikivad. Timm puudutab õrnalt ühte lehekest.

"Nii armsad. Uusaasta-apelsini seemnetest, eks!"

"Jah. Istutame nad ümber. Ma ostsin sobiva lillepoti ja mulla valmis." Ning emä läheb kööki.

Timm vaatab oma apelsinipuakesi. Küll nad on tillukesed. Timm on seemneid mulda pannes mõelnud, milliseks nad kasvavad.

Mõtte-apelsinipuul oli olnud vars nagu draakonipuul ja see vars oli tihedalt suuri apelsine täis. Nii tihedalt, et aeg-ajalt potsatas mõni apelsin maha. Välkkiirelt kasvas siis sinna uus apelsin asemele.

Aga need pisikesed puukesed on palju armsamad.

"Noh, Timm! Lähme mullatöödele! Ma panin kõik istutamiseks valmis!" kutsub emä ning võtab laualt lillepoti.

Ning Timm läheb emä kannul kööki, sest emä tahab ikka ise oma apelsinipuid istutada.

Illustreerinud INGA HEAMÄGI

Postimuuseum

Kus selline muuseum asub? Tartus, vanas postimajas. Oma ukseid avas muuseum 1.oktoobril 2001.a. Mida siin näha ja teada saab? Palju huvitavat ja põnevat. Püsinäitus kannab nime KIRJA TEEKOND. Kiri läbib adreessaadini jõudmisel mitmeid postiasutusi, seega kajastab nende tööd.

Muuseum viib meid aga ka nendesse kaugetesse aegadesse, kui olid kasutusel kirja eelkäijad – koopa-joonised, sõlmkirjakimp ehk kipu ning hieroglüüfid. Millal hakati valmistama paberit, milliseid kirjutusvahendeid kasutasid meie esivanemad – sedagi saad teada muuseumist. Pakume muuseumiküllastajatele võimalust kirjutada linnusule ja tindiga või vanavanaema aegse sulepeaga. Lapsed on eevil ja rõõmsad. Samuti võivad küllastajad muistsete babüloonlaste kombel proovida kirjutada savi-

tahvlitele.

Muuseumis on välja pandud kõik Eesti postmargid, nii vanad kui praegused. Kuidas valmib tänapäeval uus postmark saad teada videofilmi vaadates.

Nii postkastid kui postkontorid on aegade jooksul muutunud. Muuseumis võid uudistada, kuidas nägi postkontor välja 70 või 80 aasta eest ning milliseid töövahendeid sel ajal kasutati. Sel ajal kasutatud arvutusmasinal võid soovi korral ka ise rehkendusi teha.

Muuseumi postkontoris õpetatakse ümbriku voltimist. Kui ümbrikku käepärast pole, kulub selline oskus ära.

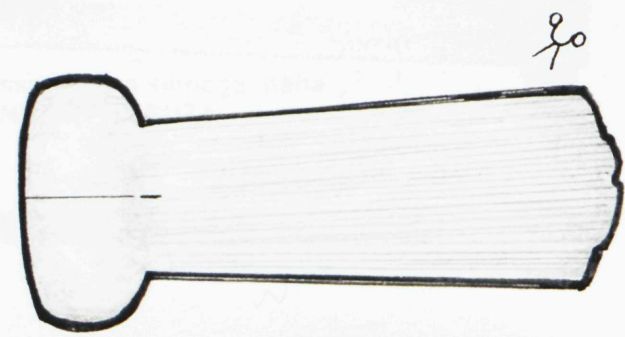
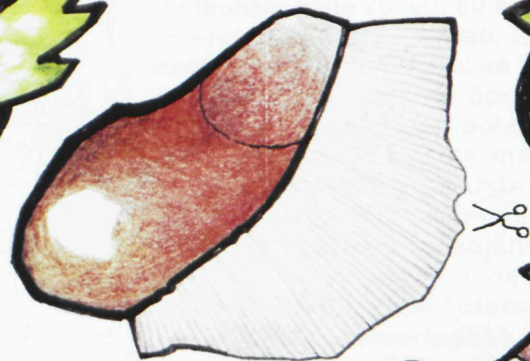
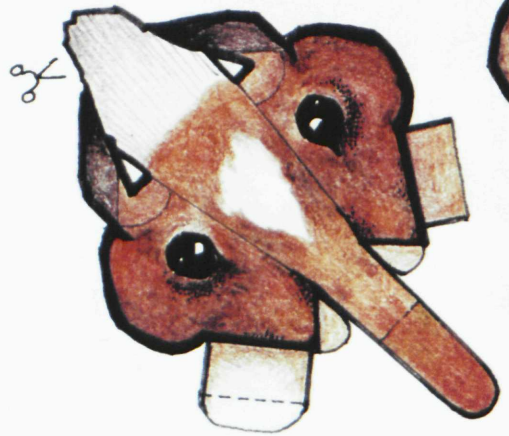
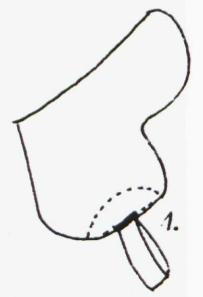
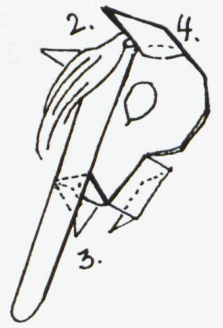
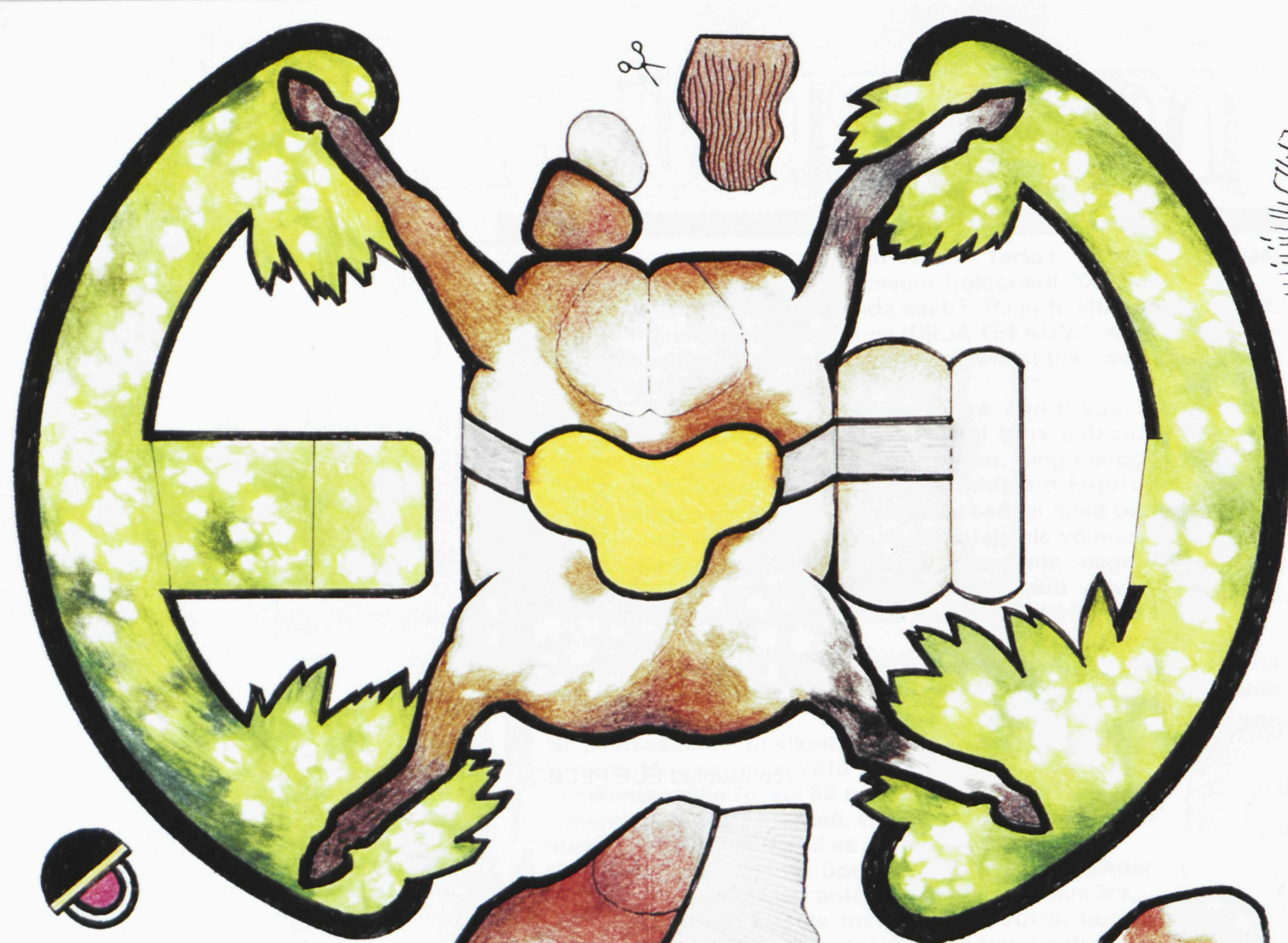
Neile, kellele meeldivad arvutid, leidub samuti tegevust. Võib vaadata Eesti Posti ja Postimuuseumi kodulehekülgi. Ja veel – mängida postijänku tembeldamismängu. Korraldame pidevalt ka lühiajalisi näitusi. Sel aastal olümpiapostmarkidest, kosmosemarkidest. Varblasepäevadel võis näha slaidiprogrammi kodu- ja põldvarblasest.

Kõigist kirjutada pole võimalik. Parem tulla muuseumisse ja oma silmaga näha. Üks tähtis uudis veel – POSTIMUUSEUMI KÜLASTAMINE ON TASUTA.

AIVE KÜNG

Postimuuseumi juhataja

Luiiged

teevad
tiritamme

Kuus valget saba taeva poole, kaksteist musta jalga usinalt sibamas, sooritavad luiged sinavas järvevees tiritamme.

Samahästi võib ka öelda, et nad lasevad hea maitsta oma igapäevasel einel. Sest luiged toituvad veealustel heinamaadel pea alaspidi, nokka põhjamudani küünitades. Ega see mingi ilmaime polegi, täpselt nõnda sukelduvad ka mõned nende sugulased, sinikaelad ja piilparidid näiteks. Pikakaelalistel luikedel on teiste küünitavate linnuliikide ees siiski eeliseid, saavad nad ju toidutaimi hoopis sügavamalt kätte. Seega pole luigekaelad sihvakad mitte ainult ilu pärast. Pildil olevad kaunid luigepupud kuuluvad laulu- luikedele. Kevad- ja sügisrände ajal näeme neid kaunis sageli, suvel harvem, sest pesitsejana on see luigeliik meil haruldane. Kui laulu- luiged tiritamme tegemise kord lõpetavad, ilmuvad veepinnale nende pikad kaelad ja päikesekollase tüviku- ga nokad.

Tekst ja fotod ARNE ADER

